

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXVII. évfolyam 4. szám

2023. április

*„Mert Krisztus azért halt meg, és azért kelt életre,
hogy mind a holtakon, mind az élőkön uralkodjék.”*

Róma 14:9

Egyházunk 2023. évi jeligéje:

„Beszéded megelevenít engem.” Zsoltár 119:50

Tervezett programjaink ebben a hónapban:

- 2-án, **Virágvasárnap** 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz:
Az Emberfia felemeltetése (János 12,12-19)
- 6-án **Nagycsütörtökön** 17 órakor istentisztelet: **Az úrvacsora szerez-
tetése (Lukács 22,39-46)**
- 7-én **Nagypénteken** 10 órakor böjti istentisztelet: **A megváltás mun-
kája (Kolossé 1,13-20)**
- 9-én, **Húsvétvasárnap** 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **úrvacsorai** isten-
tisztelet lesz: **Krisztus valóságos feltámadása (János 19,31-42)**
- 13-15-ig **Évi Konferencia lesz Szegeden**
- 16-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz:
Jákóbból Izrael - a feltámadás előképe (1. Mózes 32,23-32)
- 23-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: **Alázat
a gyülekezetben (1. Péter 5,1-7)**
- 30-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: **Az új-
jászületés (2. Korintus 5,17)**

Rendszeres programjaink:

- Kedden 18 órától **imakör** a Zoom-on, minden hónap első keddjén az
internetes imakörben úrvacsorát is veszünk.
- Csütörtökön 17 órától a Tompa M. utcában **Bibliaóra**, és Zoom-on is
Pénteken 16 óra **Bibliakör Drávaszabolcson** a Faluházban
(Köztársaság tér 2/b.)
- Vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécssett,
az istentiszteletet közvetítjük a gyülekezet Facebook oldalán:
<https://www.facebook.com/pecsimetodista>, vagy
<http://pecsimetodista.hu/> honlapunkon
Mindkét helyen vissza is nézhetők az alkalmak.
- Vasárnap 15⁰⁰ órakor **Hidason** istentisztelet.
- Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.
- Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 15 órakor **úrvacsorai isten-
tiszteletünk** van az **evangélikus imateremben**

Lelkigondozói beszélgetésre van lehetőség péntekenként 8-12 óráig és szombaton 14-19 óráig (Előzetes egyeztetés szükséges a 30/489-6671-es telefonszámon)

Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

Születésnaposoknak

*Ha nincs erő, nincs segítség
Már sehol a világon:
Az Úrra föltekintettek,
Az erőt tőle várom.
Ha nincs hová hajtsam fejem,
önála van nyughelyem.
Dicsérjük Istenünket!*

J.J.Schütz

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a mindennapjaikban!

Információ 1+1%-kal kapcsolatban

Köszönetet szeretnénk mondani az elmúlt év elején az állam felé fizetett adójának felajánlható 1-1%-ért.

Tájékoztatóul, az elmúlt évben:

- az **egyházunk** 2290 fő SZJA felajánlott 1%-a után **17.180.804,-Ft**-ot kapott.

- a **Márta-Mária idősök otthona alapítványa**

részére az 1%-ok felajánlásából **461.506,-Ft**-ot kapott.

Nagy szükségünk van a szolgálat végzéséhez ezekre a felajánlásokra!

Mindenkinek köszönjük! Idén is kérjük, segítse munkánkat a felajánlható 1-1%-kal, esetleg ismerősei figyelmét is felhívhatja erre, akik másoknak nem ajánlják fel!

Azok is nyilatkozhatnak erről, akiknek nincs adóköteles jövedelmük, mert az összeg szétesztásakor a felajánlók létszámát is figyelembe vesszük.

Magyarországi Metodista Egyház technikai száma: 0073

Az egyházunk öregek otthonát támogató

Márta-Mária Alapítvány adószáma: 19231945-1-17

Visszaemlékezés Zimre Gyula bácsira

A következőkben édesanyám, Schauermann Menyhértné (1923-2020) hagyatékából szeretném megosztani Zimre Gyula (1907-2001) lelkészünkről írt visszaemlékezését.

Talán vagyunk még néhányan, akik ismerhettük az Úrnak ezt az égő szívű, kedves, vidám, de ha kellett határozott hangú szolgáját. Szolgálati idejének nagy részét Kaposváron töltötte, de a dombóvári körzet lelkésze is volt néhány éven keresztül. Amikor Pécssett nem volt gyülekezet esetenként látogatta a pécsi és bicsérdi testvéreket.

Schauermann M. Henrik

„Én akkor ismertem meg Gyula bácsit, amikor három és fél év malenkij robot után hazatértem a Szovjetunióból. Itthon tudtam meg, hogy férjemnek a háborúban nyoma veszett.

Egyházunkban abban az időben gyakran szerveztek evangelizációs istentiszteleteket, ahol újjá született, hívő lelkészek hirdették az élő igét. Ilyen lelkész volt Zimre Gyula bácsi is. Az evangelizációkra esténként meghívták a gyülekezeten kívüli falubelieket is. Délelőttönként a gyülekezetbe járók számára hitmélyítő órákat, vagy ahogy akkor mondtuk: megszentelődési órákat tartottunk. Ezek a gyülekezet épülését szolgálták. Ezeken az órákon is érezhető volt az Úr közelsége. Ha valakit megérintett a Szentlélek, mindjárt meg is vallhatta a bűneit. Megkönnyebbülve mentünk tovább az utunkon.

A vendéglelkészek étkezését a testvérek felváltva vállalták. Ezek az asztalközösségek is élénk eszmeceserét tettek lehetővé. Olyan lelki élményt és lelki gazdagságot nyújtottak, ami máig is felejtethetlen számomra.

Gyula bácsi olyan lelkigondozó volt, akinél jó volt a terheket lerakni. Ő mindig megtérésre hívta az embereket. Olyan adománnyal bírt, hogy ránézett az emberre, és megérezte, hogy az illető hogy áll lelkileg. Öneki nem volt nehéz a bűnt bevallani. Én magam az ő prédikációja által tanultam meg a

Miatyánkot helyesen imádkozni. Ezt az imádságot már gyermekkorom óta ismertem, és a templomban a többiekkel együtt gyakran el is mondtam. De Gyula bácsi a prédikációjában kihangsúlyozta, hogy nem csak elmondani kell, hanem ha keresztény vagyok, akkor szívből jövően kell elmondanom, hogy mindenben legyen meg a Te akaratod! Ez szíven talált engem. Azt mondtam magamban, hogy csak akkor tudom szívből mondani ezt, ha a férjem ismét hazatér. Hetekig csak nemet tudtam mondani, addig, amíg az Úr kegyelme tovább segített engem, és akkor az ő lelke tanította meg nekem a Miatyánkot. Hálás vagyok neki, hogy azóta is, amikor gyakran élttem át nehéz helyzeteket, a Miatyánk segített, amikor el tudtam mondani, hogy Atyám, legyen meg a te akaratod, csak add meg a szükséges erőt is hozzá. Mert te tudod, hogy mire van szükségem.

Gyula bácsival való találkozás mindig áldás volt, akkor is, ha hozzánk jött, és akkor is, ha mi mentünk hozzájuk vendégségbe. Mindig szeretettel fogadtak. Zimre Teri néni olyan lelkészfeleség volt, aki Gyula bácsit szeretettel és bölcsességgel segítette és támogatta.

Gyula bácsi talán az utolsó pécsi szolgálata során mondta prédikációjában: „Testvérek, csomagolni kell! Vessétek le a régi rongyokat, és vegyétek fel azt a ruhát, amit Jézus Krisztus ad.”

Úgy látom, hogy életem végéig kell gyakorolnom azt, amire Gyula bácsi tanított: „Nekem alább kell szállnom, hogy Jézus tudjon növekedni bennem.”

SCHAUERMANN MENYHÉRTNÉ

Ne engedjük a bántásokat óceánná válni!

A Reimer házaspár missziója

Volt egyszer két fiatal, akik a kommunizmus vége felé egy kisbabával, két bőrönddel és egy babakocsival Németországba indultak Budapestről, hogy ott új életet kezdjenek - pontosabban, hogy elkezdjenek végre élni. Mivel ismerték Istent, vele indultak és jártak. Mára 36 évnyi házassággal, három gyerekkel, öt unokával, és sok-sok tapasztalattal a hátuk mögött azt tartják fő küldetésüknek, hogy tovább adják azt a sok kincset, amelyet ott szereztek. Reimer Attila a gyülekezetek missziójának megújulásában segít tanácsadóként, Márta pedig pasztorál-pszichológusként és az Eleos Education Lelkigondozói Intézet vezetőjeként szolgál.

Részlet a velük készült interjúból:

Szerintetek mi a házasságotok, boldogságotok titka?

Attila: Ahhoz, hogy jól tudjunk együtt élni és szolgálni, szükség van a másik iránti erős elköteleződésre, egymás iránti szeretetre, és arra, hogy ezt minden nap ki is mutassuk egymásnak. Én támogatom Mártit az ő elhívásában, ő pedig támogat engem az enyémben - közben mindketőnknek meg van a szabadsága is, hogy arra menjen, amerre Isten vezeti.

Márti: Bennem megmaradt egy nagyon érdekes tanács, amelyet a minket befogadó stuttgarti nagynénitől kaptam. Amikor arról faggattam, hogy mi a boldogságuk titka, hiszen háborút éltek át, fogságban voltak, üldözték őket, elszenveték a kitelepítést, rengeteg krízisen mentek keresztül, ez a nyolcvan éves asszony így válaszolt: „Fiatalon megfogadtuk egymásnak, hogy azon leszünk, hogy soha ne sértsük meg túlságosan mélyen a másikat, mert a mély sebektől soha nem lesz gyógyulás.” A társsamra vigyáznom kell, nem tehetek olyat, amiben mélyen sérülne. Ezt a tanácsadások során is látom. Néha egy nagyon erős döfés képes felemészteni egy házasságot.

Attila: Az előbb említett nagynéni férje számomra is példa volt, mert mindenkinek meg tudott bocsátani. Az ő életének tükrében láttam, hogy nekem is meg kell bocsátanom, ha szabad és boldog akarok lenni. A szívemben ugyanis sokáig mély harag volt az iránt az ember iránt, aki 1975-ben a kisajátítás révén tönkre tette a családukat. Akkor összeomlott az életünk, megszűnt a gyerekkorunk. Egy ígéhirdetést követően ez a harag annyira rám nehezedett, hogy aznap este otthon letettem magam elé egy fonalat a földre, és azt mondtam, hogyha átlépek ezen, akkor ma megbocsátok ennek az embernek, és elengedek neki mindent. Elég sokáig álltam ott a fonat előtt, de amikor megtettem, leszakadt rólam ez a teher. Mert megbocsátás nélkül nem lehet élni. A megbocsátás és a bocsánatkérés egy házasságban is komoly áldásforrás lehet.

Mik a tapasztalataitok, milyen problémákkal küzdenek a hozzátok forduló?

Márti: Sokféle problémával találkozom lelkipozítói és pszichológiai gyakorlatomban: anyagi nehézségek, túlterheltség, betegségek, kevés minőségi idő, az intimitás hiánya, gyermeknevelési gondok, karrier okozta kihívások, érzelmi sivárság, elidegenedés... Súlyosabb esetben függőségek (alkohol-, internetfüggőség, pornográfia), érzelmi vagy testi bántalmazás. Sajnos vannak „krónikus beteg” házasságok, melyek nehezen, vagy nem

gyógyulnak, mivel a bántások hatalmas „óceánná” fejlődtek. Ezért fontos a párkapcsolat ápolása és a minőségének a javítása. A legtöbbet akkor adhatjuk a társunknak, ha megfelelő önismerettel és egészséges keresztény identitással rendelkezünk, mert ezek gyümölcszeként békességünk és örömünk lehet a házasságunkban.

FAMILY MAGAZIN 2022/2

Böjt

Ne a görcsös kapaszkodás,
az akarat:
„*ahogy én akarom*”,
vágja az utat
a beszűkült
hétköznapiakba.

Hanem
a kinyitott tenyér,
ahogy megadom magam
neked,

hogy te rendezd el,
rendezd új egészsé
bennem
a részleteket.

Ámen

H AJDÚ ZOLTÁN LEVENTE

Mindennek megvan a maga ideje

Aki Istent földi boldogságában találja meg, és ezért mond neki köszönetet, azt Isten nem óvja meg azoktól az óráktól sem, melyek arra emlékeztetik, hogy minden földi dolog ideiglenes, és az a helyes, ha szívét az örökkévalósághoz szoktatja.

Mindennek megvan a maga ideje, s az a legfontosabb, hogy az ember lépést tartson Istennel, s ne igyekezzen őt folyton megelőzni néhány lépéssel, de ne is maradjon le tőle egyetlen lépéssel sem. Elbizakodottság, ha valaki mindent egyszerre akar. Mindennek megvan a maga órája: a

„sírásnak és a nevetésnek”, ... „az ölelésnek és az ölelés nélkülözésének” ... „az szaggatásnak és a megvarrásnak” ... (Prédikátor 3, 4, 5/b, 7/a), és Isten visszahozza azt, ami elmúlt (Prédikátor 3, 15). Ez utóbbi pedig azt jelenti, hogy ami elmúlt, az nem vész el, Isten velünk együtt járja be újra a múltunkat. Ha tehát elfog a sóvárgás azután, ami elmúlt – és ez teljesen kiszámíthatatlan időben történik –, tudhatjuk, hogy ez csak egy a sok „óra” közül, melyet Isten készen tart számunkra, s ilyenkor ne egyedül járjuk be a múltat, hanem Istennel együtt.

DIETRICH BONHOEFFER: JÖJJ VELEM

Rabbóni

Még piros a kereszt az ártatlan vértől,
Még hangos a város a zajongó néptől...
A kisorsolt ruhát lengeti a szellő,
Fénysugarban úszik a búskomor felhő.

Pirkadó hajnalban rózsailat árad,
Nárdus olajával bús Mária fárad
A temetőkertbe, hol harmatcsepp ragyog,
Tétova léptekkel a sír előtt lerogy.

Hosszú évezredek vágyódó reménye,
Hite, bizodalma, ott van a lelkébe'...
Hogy életre keljen Mestere szavára,
S örömmenetet vigyen a világba.

Hisz őt soha senki még úgy nem szerette,
Mint az, aki nehéz bűneit elvette;
S mikor ott a kertben hangját újra hallja:
„Mesterem, Rabbóni!” – hangos szívvel vallja.

A kereszt elkorhadt. Nem piros a vértől,
Nem zajong a nép sem a fizetett bértől...
De Mária hangja itt cseng a lelkemben:
Mesterem tündököl – hitem napfényében.

BÁNYAI FERENCNÉ

A holló, amely fánkot lopott

Indiai történet

- A legfőbb ideje, hogy ebédszünetet tartsunk - szólalt meg Braun misszionárius, és ujjával karórájára koppontott, majd leült egy terebélyes fa árnyékába. Letörölte arcáról az izzadságot, és elővette táskájából a szendvicseit.

- A következő faluig már csak fél óra az út - jegyezte meg Singhu, a fiatal hindu nő, aki a misszionáriust utazásain elkísérte, és táskájából előkotorta vastag fánkját, amit otthon még az utolsó pillanatban sütött. Az ilyen cseppati, ahogy az indiaiak nevezik, finom falatnak számít.

A két misszionárius lehajtotta a fejét, behunyta a szemét és imádkozott. Amikor újra kinyitották a szemüket, Singhu kézbe akarta venni a fánkját, de az eltűnt! A nagy fánk egyszerűen nem volt ott.

A misszionárius és segítőtársa körülnézett, de senki nem volt a közelben, aki ellophatta volna. Közel s távol egyetlen emberi lelket sem tudtak felfedezni. Hová lehetett a fánk?

Ebben a pillanatban fejük fölött szárnycsapásokat hallottak. Megvan! A holló repült el fölöttük, csőrében a fánkkal!

Míg ők imádkoztak, a madár ellopta a finom eledelt. A két misszionárius nem mérgelődött, hanem nevetve osztogattak meg a kenyereken, aztán tovább indultak. Mikor a falu közelébe értek, észrevették, hogy ott valami történik. Nagy tömeg futott össze és nagy izgalomban voltak. Látszott, hogy nagyban tárgyalnak valamit, mert karjukkal hadonásztak. Közöttük egy kövön rongyokba öltözött fiatal nő ült, karjában lesóványodott gyereket tartott.

- Napok óta nem volt mit ennünk - mesélte a csodálkozó falusiaknak. - Már olyan gyenge voltam, hogy alig tudtam megállni a lábamon. A gyerek sírt az éhségtől. Ekkor összeszedtem utolsó erőmet, templomról templomra jártam, és az istenekhez könyörögtem. Kiáltoztam segítségért, hogy adjanak enni a gyerekeknek és nekem. De egyik sem hallgatott meg. Minden imádkozás hiábavaló volt. Akkor kétségbeesésemben elhatároztam, hogy a keresztények Istenéhez fordulok, akiről annyit beszélnek a misszioná-

riusok. - Isten, ha élsz - kiáltottam - ha tényleg vagy, adj nekünk enni, mert éhen veszünk.

- Így imádkoztam ezen a kövön, és amikor felemeltem a fejem, valami a lábam elé esett. Képzeljétek, egy csepatti! Egyenesen az égből hullott alá. Van élő Isten a mennyben - kiáltotta a sötétbőrű hindu nő - most éltem át. Imádkoztam és meghallgattam!

- Illés nagy Istene még mindig él! - kiáltotta egy erős férfihang a hátréből. A misszionáriusok észrevétlenül a csoporthoz csatlakoztak, és végighallgatták a történetet.

- Mi is elmondjuk nektek, mit láttunk - kiáltotta Singhu vidáman. A két misszionárius beszámolt imádságáról a fa alatt és a fánkról, meg a falánk hollóról, amelyik ellopta. Aztán beszéltek az élő Istenről, aki a nagy éhínség idején hollókat küldött a pusztába, hogy Illés prófétát kenyérrel és hússal táplálják. Az élő Isten - mondták a figyelő embereknek - így hallgatta meg most is ennek az éhező asszonynak az imádságát. Hollót küldött hozzá, amely elhozta neki a csepattit.

A csodálkozó falusiak izgatottan hallgatták az üzenetet arról az Istenről, aki meghallgatja az imádságokat.

- A Bibliának ez az élő Istene elküldte a világra Fiát, az Úr Jézust, hogy minket bűnös embereket a bűneinkből megváltson. Jézusnak ezért kellett a kereszten szenvednie és meghalnia. De feltámadt, és felment a mennybe. Ott vár mindazokra, akik hisznek benne, és imádkozik értük. Mivel azonban élő Isten, ugyanakkor itt van velünk a földön. Mindnyájunkat ismer és szeret, és ha hiszünk benne, a szívünkben lakik.

Így hirdették az igét a misszionáriusok, az indiaiak pedig csendben hallgatták az Isten üzenetét. Rövid idő múlva ébredés kezdődött ebben az indiai faluban. A falusiak egymás után tértek meg, elhitték, hogy Jézus Krisztus tényleg a világ Megváltója, és ezért az ő Üdvözítőjük és Megváltójuk is.

EVANGÉLIUMI ÉLETKÉPEK

Megtérésre hív

Megtérésre hív az Ige...
Hallása nem elég!

ISTENNEK van rá ideje,
de neked van-e még?!

FÜLE LAJOS

„Avagy megveted az ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát, nem tudván, hogy az Istennek jósága téged megtérésre indít?” Róma 2:4,

Szélcsen d b e n

Ó ez a csend, e Szél-csend, némaság!
Nem hallani a megtérők szavát,
az újszülöttek, hálaénekét.
Kérés, könyörgés nem volt még elég?
Mióta szól már mindenütt Igéd,
s áldás-esőre nem nyílik az ég.

Hatalmas Isten, Megváltó Urunk,
szánj meg, segíts meg, mert elárvulunk!
Rút bűneinkkel roskadunk Eléd,
mert életünkben annyi kár, szemét!
Orcánkra égtek szennyek, tegnapok...
Adj újra nekünk bűnbocsánatot!
Hitünk kicsiny bár, hálánk is kevés,
de kérve kérünk áldást ébredést.
és várjuk, hogy majd kél, hogy újra kél,
a Szél, a Szél, a bibliai Szél!

FÜLE LAJOS

Balambér

Feleségem rég elhunyt szülei tóparti házának emeleti teraszán olvasgattam és jegyzeteltem, amikor előttem a repkényfuttatta, napsütötte kőpárkányon megjelent egy arasznyi gyík. Egyszer csak ott volt, rezzenéstelenül, mozdulatlanul, felemelt fejcskéjével. Hogy el és meg ne zavarjam, még a lélegzetemet is visszatartottam. Figyeltem lüktető torkát, finoman pikkelyezett bőrét, hosszú farkocskáját; bámulatos mozdulatlanságban ott éreztem a Föld történetének elmúlt száz- és százmillióit, s bennük a gyík-

kocska óriás-rokonait, amelyek az ősmocsarak partjain pihenhettek, napozhattak így.

Az idő időtlenségében éltem - aztán a parányi állat nem volt sehol. Másnap vártam, hogy előjőjön rejtekéből - és előjött.

Attól kezdve a kőpárkányra vetülő fénnel együtt majd' mindig megjelent. S mert valahogy csak meg kellett szólítanom, hogy gondolatban beszélgethessek vele, elneveztem Balambérnak, s az elő-elősurránó Balambér barátom lett. Csak rá kellett gondolnom, s megjelent a napsugaras párkányon.

Alkonyatkor, amikor a vizifecskek nem köröztek már a nagy tó fölött, nem pattantak fel a vízből a halak, s megjelentek a kertben a surranó denevérek, Balambér végképp eltűnt. Gondolom, aludni tért. - Én csak ültem tovább, várván a csillagokra, hallgatva a partra verődő hullámok neszezését.

Egyszer, az Esthajnalcsillag kigyúlta után, amikor kifényesedett az ég a svájci határon túl, az olasz hegyek pereme fölött megjelent a sárga hold szegélye, kirajzolva a fák sziluettjét, hirtelen és válatlanul - parányi lettem. Ugyanakkor beletágultam a mindenségbe, eggyé váltam vele: a Földdel, az éggel, a párkányon heverő kődarabbal, a repkény leveleivel, a Tejútta, a Lago Maggiore ritmikus csobbanásával. Minden parányi sejtemmel éreztem Pál apostol igazát: *Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk* - amint mozdulatlanul ültem ott -, ahogy egykor ő is Őbenne volt, az athéni görögökkel együtt az Aeropágoszon.

Soha nem érzett megrendülést éltem át, hogy a mindenség Istenalakú, és Istenben benne lüktet a mindenség, minden élővel, és látszólag élettelennel, Balambérral és velem együtt; a fönttel és a lenttel, a közelivel és a távolival. Akkor és ott minden bennem ért össze, és én mindennel Őbenne; és egy voltam a mindennel a mindenségben.

Akkor szólalt meg bennem Assisi Szent Ferenc Naphimnusza, s az nem szép vers volt csupán, hanem valóság, hogy a Nap a húgom és a Hold a fitestvérem, s rokonaim a csillagok, a szél, a felhő mindahány, a tűz és a víz s minden, ami él és éltet, és mindaz, ami mindezeken túl van. Még a halál is, az életen túli jó barát.

A hegyek fölé lassan emelkedő Hold peremét gondolatban szerettem volna két kézzel megfogni, mint egykor Teilhard de Chardin, a tudós szerzetes egy sivatagi ásatáskor, amikor elfogyott az ostyája, a felkelő Napot ragadta meg, egyik kezével jobbról, a másikkal balról, és mutatta fel, és mormolta el: „*Ez az én testem és az én vérem...*”, úgy misézett.

Különös alkonyat volt az enyém: egyszeri és megismételhetetlen. Az Istenben és a mindenségben létem misztériuma: a bennükvalóság.

Azóta másképp értem, egész lényemmel érzem Jézus szavait, amelyeket ama galileai hegyen mondott Hegyi Beszédében:

Nézzétek meg az ég madarait...

Figyeljétek meg a mezei liliomokat...

Azóta számomra ezek a szavak nem csak ama galileai hegyen mondott tanításnak képes részei, hanem minden szárnyaló madár röptét megcsodálom, és velük szállok. Azóta minden virágot, rügyet, gallyacskát megfigyelek, meg-megállva előttük, s nézem az életüket, s bennük a friss nedvek és fanyar illatok lüktetését. A lényem részei ők, és én az övék.

Azóta értem és élem Jób szavainak kozmikus igazságát:

„Kérdezd csak meg az állatokat,

azok is tanítanak,

és az égi madarakat,

azok is tudósítanak.

Vagy elmélkedj a földről,

az is tanít,

a tenger halai is beszélnek neked...”

Mert a Föld és az állatok tanítanak, a madarak tudósítanak, és a halak beszélnek.

GYÖKÖSSY ENDRE: MAI PÉLDÁZATOK

Ki akadályozhat meg?

Értem, miattam és helyettem
keresztjén nem hiába vérzett.

Ki akadályozhat meg abban,
hogyan ezután Jézusnak éljek?

FÜLE LAJOS

*„ Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg.
Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úrei vagyunk. „ (Róma 14:8,)*

Még egyszer a Tízparancsolatról

Úgy gondolom, hogy az Úr parancsolatai világosak és egyértelműek. Sokszor kényelmetlenséget, vagy harcot jelent betartásuk, de mindig áldást hoz az irántuk tanúsított tisztelet, engedelmesség, és az általuk

kijelölt életgyakorlat követése. Nekem az utóbbi időben az első parancsolattal kapcsolatban támadtak gondolataim. Nevezetesen: Az Úr miért tiltja meg népének, hogy „bármiféle istenszobrot csináljanak azoknak a képmására, amik fenn az égben, lenn a földön, vagy a föld alatt a vízben vannak. Ne imádd, és ne tiszteld azokat, mert én az Úr, a te Istened féltőn szerető Isten vagyok!” (II. Mózes 20; V. Mózes 5)

Mit jelent ez, és ezzel a parancsolattal milyen veszélytől akar Isten megóvni bennünket? Bűn az, ha az Istent, vagy az Úr Jézust tartalmazó műalkotást megcsodálunk, vagy előtte állva elgondolkodunk a kép, vagy a szobor által közvetített üzeneten?

A magam számára megfogalmazott válaszom az, hogy Istent és az Úr Jézust, vagy más teremtményeket ábrázoló műalkotás önmagában nem bűn, akár áldásos üzenetet is közvetíthet. De! Az ezekhez kapcsolódó veszélyektől akar megóvni minket az Úr.

Ezekre a veszélyforrásokra fontos figyelemmel lenni, és ezért a Tízparancsolat leírásának minkét helyén a Biblia tartalmazza a képköltés tilalmát (II. Mózes 20:1-17 és V. Mózes 56-21).

Érdekesség, hogy az egyházak hagyományai eltérnek a Tízparancsolat idézésekor. A református, a methodista és az ortodox egyházak külön parancsként idézik a képköltés tilalmát, az evangélikus (lutheránus) és a római katolikus egyház nem. További érdekesség, hogy az ortodox egyházak ennek ellenére nagyon sok festett képpel (ikonnal) díszítik templomaikat.

Mi is örököltünk egy nagyon szép, herendi porcelánból készült Jézus szobrot, ami jól látható helyen áll lakószobánkban. Soha nem éreztem emiatt lelkifurdalást.

Akkor tulajdonképpen mi a probléma? Aktualitását veszítette volna ez a parancsolat? Én a következő választ fogalmaztam meg magamnak.

A Tízparancsolat egyike sem veszít az aktualitásából, de adaptálnunk kell azt saját korunkra, élethelyzetünkre, így nem szabad engedni, hogy az ember alkotta művek bármilyen formában bálványá váljanak, közénk és az Úr közé álljanak.

A bibliai időkben az emberek komolyan vették a bálványokat, azok szobrait és templomait. A kísértés Izrael számára azért is nagy volt, mert ezeket az „isteneket” nála sokkal hatalmasabb birodalmak szolgálták. Isten választott népének engedetlensége miatt Isten néha megengedte, hogy ellenséges birodalmak elfoglalják Izrael kis országát, vagy rabságba

hurcolják népét. Ezért esetenként úgy gondolták, hogy „jobban megéri” a holt bálványokat szolgálni, mint a láthatatlan, de élő Istent követni.

Sajnos a modern ember is játszik a tűzzel, amikor pogány rítusokat, vagy más szokásokat kelt újra életre. Ez akkor is beláthatatlan következményekhez vezethet, ha azokat kulturális örökségnek álcázva teszik (pl. germán pogány rituálék újjáélesztése Izlandon, hazánkban a sámánság rítusának gyakorlása és bemutatása, stb.).

A képkötés másik veszélye, hogy egy ember alkotta kép, vagy szobor Isten helyére lép, vagy eltorzítja a valódi istenképet. Véges emberi képességeink soha nem teszik lehetővé, hogy teljesen reális és tökéletes istenképünk legyen. Még a legkiválóbb emberekre is igaz, hogy csak „tűkör által, homályosan látunk”. Kicsit ez a problémám a Jézus-filmekkel is. Azt látom, amit a rendező, vagy filmszínész gondol Jézusról, és nem azt, aki ő a valóságban.

A templomokat díszítő műalkotásokkal is akkor van baj, ha nem csak előtte imádkoznak az Úrhoz, hanem hozzá, bármilyen tiszteletre méltó embert ábrázolnak is. Az útszéli feszület is akkor tölti be hivatását, ha látványa Jézus kereszthalálára emlékeztet, és akkor válik bálvánnyá, ha tőle várjuk a település megóvását az ártalmakkal szemben.

Mindnyájunk előtt ismert történet az Ószövetségben, amikor Isten büntetésként mérges kígyókat bocsátott a népre, és csak az menekült meg a halálos kígyómarástól, aki a Mózes által Isten parancsára felállított nagyméretű rézkígyóra tekintett. Ez a kígyószobor helyet kapott a Frigylárában az egyéb emlékeztető jelek mellett. Később azonban Izrael népe hűtlenné vált Istenhez, és ezt a rézkígyót bálványként kezdte tisztelni. Ezért a hitéletet megreformáló Ezékiás király összetörette azt (II. Királyok 18:4), mivel az annak idején életmentő szimbólum az élő Istent helyettesítő bálvánnyá vált.

A modern kor embere sem szűkölködik bálvánnyá vált alkotásokban. Csak néhányat említve: az emberi test szépségét abszolutizáló alkotások, a pornográf képek és filmek, az emberi szexualitás túlhangsúlyozása, az abnormális szexuális magatartás követendő gyakorlatként való beállítása. Hogy ezek a „bálványok” milyen nyomorúságokat és tragédiákat okoznak az őket szolgálók életében a modern társadalmakban nagyon világosan felismerhető.

Istenre figyelve, az Úr Jézus által, a Szentlélek segítségével minden kor emberének harcolnia kell azért, hogy tisztán lássa az Úr ábrázatát, és

ne engedje, hogy bármilyen vonzónak tűnő kép elfedje, elhomályosítsa, vagy helyettesítse azt.

Zárógondolatként álljon itt egy idézet „A szeretet mindenek felett” című John Wesley breviáriumából: Isten elvégzi bennünk, amit tőlünk kíván. A teljes és korlátlan ígéret, ami az egész Újszövetségre érvényes: „törvényemet a belsejükbé helyezem, szívükbe írom be” (Jeremiás 31:33), a parancsolatokat ígéretté alakítja.

Az a parancsolat, hogy „az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt” (Fil.2:5) egyben ígéret is. Ezért joggal várhatjuk el, és bízhatunk is abban, hogy Isten elvégzi bennünk, amit tőlünk kíván. A kegyelem forrása, a hit pedig a feltétele az üdvösségünknek.”

Az Úr nem hagy magunkra parancsainak teljesítése során, hanem ígérete szerint állandóan velünk van. Talán erre utal az is, hogy a héber nyelvet ismerők szerint, a parancsolatok megfogalmazásában nem az áll, hogy „ne tedd” ezt, vagy azt, hanem az, hogy „nem fogod tenni” ezt, vagy azt. Ez az ígéret valószínűleg az Urat őszintén szeretők életében válik valósággá.

Megjegyzés: Köszönöm Kurdi Zoltán lelkészünknek értékes észrevételeit és kiegészítését.

SCHAUERMANN M. HENRIK

Óriások a földön

Bár Káléb csitította a népet, amely Mózes ellen fordult, mert ezt mondta: Bátran fölmehetünk és elfoglalhatjuk, mert le tudjuk győzni őket. (4. Mózes 13,30)

A mai bibliai olvasmány alapján kétféleképpen közelíthetjük meg a problémáinkat: vagy magunkat hasonlítjuk a problémához, vagy a problémát hasonlítjuk Istenhez. Az izraeliták 12 vezetőjét azért küldték el, hogy fedezzék fel Kánaán földjét, amelyet Isten ígért az izraelitáknak. Visszatérésükkor a kémek leírták, milyen óriásokat találtak a tejjel-mézzel folyó földön. Tízen azt mondták: Nem támadhatjuk meg azokat az embereket, erősebbek nálunk (4. Mózes 13,31). A győzelmi esélyeiket felmérve az emberi logikára és erőre támaszkodtak, ahelyett, hogy hittek volna Isten ígéretében. Az óriásokhoz hasonlítva magukat, biztosak voltak benne, hogy veszíteni fognak. Káléb és Józsué ehelyett Istenben bízott. Káléb

azt mondta: „Bátran fölmehetünk és elfoglalhatjuk, mert le tudjuk győzni őket”. Ők Istennel mérték össze az óriásokat.

Sok óriással nézünk szembe: problémákkal, kísértésekkel és próbatételekkel, amelyek túl nagyok ahhoz, hogy egyedül legyőzzük őket. De még a legnagyobb óriások is szárnalmasak, ha Istenhez mérjük őket. Ez a tudat reménnyel tölt el, és arra bátorít, hogy bízzak Istenben, mert tudom, hogy Isten győzni fog.

Imádság: Istenünk, beléd vetjük bizalmunkat. Emlékeztess minket, hogy az életben semmi sem túl nagy probléma számodra! Ámen.

Isten nagyobb minden problémánál, amivel szembenézek.

GEORGE T. WILKERSON (ÉSZAK-KAROLINA, USA)

Megosztja

JÉZUS KRISZTUS, AKI értünk vérezett,
kitörli szívből mind a vétkeket.
Aztán LELKE által hazáig vezet,
s megosztja velünk az örök életet.

FÜLE LAJOS

A kicsiny és a nagy ajándékok az imádságban

Csak az kapja meg a nagy ajándékot, aki a kicsinyért is hálát ad. Megakadályozzuk Istent abban, hogy nekünk ajándékozza a számunkra készített nagy lelki adományokat, mert nem adunk hálát a naponkénti adományokért. Úgy véljük, nem szabad meglegednünk a nekünk ajándékozott lelki felismerések, a megtapasztalások és a szeretet csekély mértékével, hanem szüntelenül, mohón nagy dolgok után kell kutatnunk (Jeremiás 45,5). Aztán arra panaszkodunk, hogy hiányzik a gazdag tapasztalatokon alapuló szilárd bizonyosságunk és erős hitünk, amellyel Isten más keresztyéket viszont megajándékozott, s e panaszainkat hitből eredőnek tartjuk. Nagy dolgokért imádkozunk, s közben elfelejtünk hálát adni a naponkénti kicsiny (valójában egyáltalán nem csekély!) adományokért. Hogyan bízhat azonban Isten nagy dolgokat arra, aki nem akarja a kicsit hálával elfogadni tőle? Ha nem adunk naponta hálát keresztyén közösségünkért, akkor is, amikor nincsenek nagy megtapasztalások, nincs érezhető gazdagság, van viszont sok gyengeség, kishitűség és

nehézség, s mi folyton csak panaszkodunk Istennek, hogy milyen silány, jelentéktelen minden, és mélyen alatta marad elvárásainknak, akkor megakadályozzuk, hogy Isten a Jézus Krisztusban mindannyiunk számára elkészített mérték és gazdagság szerint segítse gyülekezetünk növekedését.

DIETRICH BONHOEFFER: JÖJJ VELEM!

Szegény, mint a templom egere

*„... ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam,
és nincs szükségem semmire; de te nem tudod, hogy te vagy a nyomorult,
a szánalmas és a szegény ...” Jel 3:17*

Kevesek kertjében áll – szinte karnyújtásnyira a konyhaablaktól – egy templom. Én e kevesek közé tartozom, bementem hát, és emlékeztem: szenteste volt, zsúfolásig telt az egyébként is kicsiny hely. Csak én vettem észre a templom első harmadában, a fal tövében tétovázó egeret. Riadt volt és a legrosszabb döntést hozta: sebesen a zsúfolt padok felé vette az irányt. Szegény eger! Szántam nagyon, de nem azért, mert üres volt a zsebe. Szegénysége abban állt, és én azért sajnáltam, mert nem abban a közegben volt, ahol otthon érezhette volna magát.

Szegénynek születünk. Nem, fogalmam sincs anyagi helyzetéről, kedves olvasó. Mégis bizonyos vagyok ebben az állításban rád és magamra nézve is. Szegény ugyanis mindenki, aki otthonától távol születik, és csak évek múlva értesül arról, hogy van apja, aki szereti és hazavárja. Istentől eltávolodva, idegen földön vesszük első levegőnket. Egész életünket átszövi az elrejtettség hiánya, a védettség iránti betöltetlen sóvárgás. Lelkünk honvágya a mi szegénységi bizonyítványunk: arról tanúskodik, hogy nem vagyunk otthon. A biztos anyagi háttér nem oldja az idegenség érzetét, és nem ajándékoz meg mély otthonossággal, ahogy a stabilnak vélt kapcsolatok sem.

Templomunk egerén nem segített volna, ha megtalálja a perselyt. A gyertyafaggyút is kényszeredetten rágcsálta volna, nem erre fájtak a fogai. Őrajta akkor csak a nyitott ajtó segített. Rajtunk is ez segít. Az első nagy-péntek óta szabad utunk lehet Istenhez, Jézus tiszta lelkiismeretet szerzett nekünk, s ennek valóságát a novemberi köd sem tompítja el.

A tagadott, félreismert és félremagyarázott Isten a mi tervezőnk, te-remtőnk és édesapánk. A giccsesnek, unalmasnak festett menny a mi gaz-

dag, felfedezésre váró hazánk. Jézus pedig, akinek nevét hangsúlytalanná gyaláztuk: valójában maga az ajtó. Ha közeledsz hozzá, megcsapja orrod az otthon illata, nem kérdezel semmit. Isten átölel, elrejt és megvéd. Jöjj haza!

EMO-NAPTÁR 2022 NOV.
FORDÍTOTTA FÖLDESI KATALIN

Feltámadott

Húsvéti reggel
tavaszi kedvvel
zeng a berekben
Feltámadott!

Lepkái írják,
bimbói nyílják,
fűből virítják:
Feltámadott!

Egei kéklik,
szelei végig –
zúgják az erdőn:
Feltámadott!

Égi madárcák
dalolva szántják
az új barázdát:
Feltámadott!

Dongói dongják,
méhei zsongják,
kórusban mondják:
Feltámadott!

Tavaszi van íme,
hatalmas ige
zuhog a szívre;
Feltámadott!

FÜLE LAJOS

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:
10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

*Vezetőségi/Elöljárói konferencia
2023. március 2-5 Érden*

*Dr. Hecker Frigyes - a konferencia legidősebb -
Schauermann Ábel - a konferencia legfiatalabb tagja*

